

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17296/2022
24.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Вене Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., против туженог АД „Електромрежа Србије“ Београд, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1890/2022 од 07.07.2022. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1890/2022 од 07.07.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизији тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1890/2022 од 07.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1537/21 од 11.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захев тужиоца, па је утврђено постојање права стварне службености на послужном добру које је у његовој својини, непокретности кп. бр. ..., уписане у лн. бр. ... К.О. ..., у површини од 743м², у корист туженог, као власника повласног добра, а у мерама и границама ближе наведеним у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за конституисану стварну службеност на кп. бр. ..., лн. бр. ... КО ..., исплати износ од 7.281,40 динара са законском затезном каматом почев од 11.04.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 114.800,00 динара.

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж 1890/2022 од 07.07.2022. године, ставом првим изреке, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио наведену првостепену пресуду, у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу првом изреке и одбачена тужба тужиоца против туженог за утврђење права стварне службености. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима садржано у ставу трећем изреке, тако што је тужена обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 60.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, става првог и трећег изреке, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебним ревизијама парничних странака, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Предмет тражене правне заштите је конституисање законске стварне службености због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад катастарске парцеле у власништву тужиоца и накнаде тужиоцу на основу одредбе члана 53. став 3. Закона о основама својинскоправних односа. Одлука нижестепених судова о обавези туженог да тужиоцу исплати накнаду и о питању застарелости права на ту накнаду, донета је у складу са правним ставом Врховног касационог суда усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 23.01.2017. године, о правном основу предметног потраживања. Тужбу тужиоца за утврђење права стварне службености другостепени суд је одбацио применом процесног закона (члан 294. став 1. тачка 6. Закона о парничном поступку), а повреда правила поступка није разлог за изјављивање посебне ревизије. Одлуку о трошковима парничног поступка другостепени суд је донео имајући у виду успех странака и предузете парничне радње у конкретном случају, па с тим у вези није потребно уједначавање судске праксе.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољено у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради утврђења стварне службености и накнаде, тужилац је поднео 28.04.2021. године.

Имајући у виду да је ово имовинско правни спор у ком је одлучено о тужбеном захтеву који гласи на 7.281,40 динара, што не прелази динарску противвредност од

40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

То што је другостепени суд укинуо првостепену пресуду и одбацио тужбу тужиоца за утврђење права стварне службености није разлог због ког би ревизија против те одлуке другостепеног суда била дозвољена на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку, имајући у виду да том одлуком, другостепени суд није одлучио о захтевима странака, па нема места примени посебних одредби о дозвољености ревизије у овом случају.

На основу одредбе члана 28. став 1. Закона о парничном поступку, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним овим законом, меродавна вредност предмета, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. тог члана Закона, прописано је да се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир, ако не чине главни захтев.

У конкретном случају, тужилац је ревизију изјавио и против одлуке другостепеног суда којом је преиначено првостепено решење о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу, које не чини главно потраживање, па је ревизија недозвољена, а преиначење одлуке о трошковима поступка је не чини дозвољеном на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, пошто је преиначена одлука о споредном, а не о главном захтеву странака.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић